

“Diari núm.13”

El dia de la meva mort em va resultar estranyament plaent.

Sense llum enlluernadora, sense veus celestials, sense una pel·lícula de records passant davant meu. Només aquest lloc, que no recordava haver visitat mai, però que feia olor d'infantesa, a pols i a paper vell.

Sento el cor apagar-se, la respiració entretallada, el tremolor a les mans i la llengua resseca, aspra com l'espart. Parpellejo i, davant meu, apareixen gratacels de llibres apilats de manera caòtica en prestatgeries velles i infinites.

Les parets respiren amb mi, s'estiren i s'encongeixen. El mareig m'envolta.

Els estants m'assetgen; cada vegada són més a prop. Les seves ombres s'allarguen i es retorcen, convertint el passadís en un cercle que gira sobre si mateix. Cada moviment és una dansa de bogeria; els llibres suren, com si fossin molins gegants bufant ventades d'històries i records incomprensibles. Intento esquivar-los; la biblioteca es torna un escenari surrealista, laberíntic. La meva ment comença a perdre el contacte amb la realitat, atrapada per l'olor de tinta rànica.

Els llibres es precipiten sense tocar el terra, desapareixent just abans.

Em llevo, disposat a fugir. L'aire es torna dens, irrespirable. Recorro el passadís estret, rodejo una prestatgeria, després una altra, però en surten més, una rere l'altra, interminables.

La meva ansietat em martelleja a les orelles. Aspiro grans glopades d'aire, però són insuficients. L'olor agra, humida, em provoca nàusees.

Al fons, un rellotge de paret. Les seves agulles giren sense sentit, però en mirar-lo es detenen sempre a la mateixa hora.

Un instant congelat.

El temps es riu de mi.

Respiro. Intento calmar-me. Em deixo caure a terra. No hi ha sortida.

Passo la mà per la catifa: no recordava que hi fos, però em resulta familiar. M'envaeixen records difusos, plens de podridura i foscor, tot i que no sé si són reals... ni tan sols si són meus.

Una brisa xiula entre els llibres. Sona a lament, a udol llunyà. No hi ha finestres ni portes; aquest corrent no hauria d'existir.

Intento no perdre el seny. Poso el peu contra una prestatgeria que amenaça de sepultar-me, intento aturar-la, però em sorprenç colpejant-la amb fúria al cap d'uns segons. Descarrego tota la meva frustració contra la fusta corcada.

Cauen més llibres. Em colpegen sense pietat, cobrint el terra al meu voltant.

Un destaca: lletra infantil, traç tremolós, pàgines groguenques cobertes de ratlles. A la coberta, garbejada amb poca traça, s'hi llegeix: "Diari núm. 13."

El toco.

I aleshores, davant meu, sorgeix de dins del diari una frase feta de fum: "*La mare plora darrere la porta. Quan entro, dissimula i somriu. Diu que no és res. Però jo sento que aquest res fa molt mal.*"

Miro al meu voltant. Hi ha més llibres així, sepultats sota els altres. Els recullo, els col·loco sobre les meves cames. Tots tenen la mateixa coberta, la mateixa cal·ligrafia.

Els obro a l'atzar: ratlles que cobreixen gairebé tot l'escrit; pàgines arrencades; cobertes sense fulls. Tots són diaris. Tots signats a la vora amb una signatura infantil que pretén ser adulta: "*Marcos*"

Passo els dits per sobre d'aquest nom. Una escalfor em recorre. No recordo cap Marcos.

"He fet un amic. Balla al cap de l'espelma i m'escolta quan ningú més ho fa."

La visió d'una flama em travessa com una bufada càlida.

Aquest amic mai no jutjava, només feia ombres boniques a les parets, cremant-ho tot en silenci.

La calor arriba a poc a poc, al principi gairebé agradable, com una nit d'estiu. Però aviat es torna densa, insofrible. La suor em cobreix les palmes, les galtes cremen, la pell s'irrita. La calor s'enganxa a mi, no em deixa respirar.

El llibre s'infla, es trenca. Una pluja de cendra cau sobre la coberta del "Diari núm. 13".

Estic envoltat de fum.

El rellotge segueix el seu tic-tac frenètic, desbocat. Em tapo les orelles, però el so es filtra a través del meu cap, com si fos part de mi.

"El pare diu que els adults saben què és el bé i què és el mal. Jo crec que només saben cridar."

La frase s'escola entre el fum, i jo gairebé puc veure aquell rostre dur, distorsionat pel record davant meu.

Miro al meu voltant. Alguns llibres desapareixen en mirar-los; altres romanen immòbils, apilats sobre la catifa. Distingeixo els títols: "Diari núm. 6", "Diari núm. 11", "Diari núm. 15."

¿15?

Remeno amb desesperació fins a trobar el "Diari núm. 21." L'agafo amb força: el llom em crema. L'obro, però gairebé no distingeixo les lletres; em piquen els ulls, el fum els irrita.

Passo les pàgines amb cura, i cada ratllada evoca promeses trencades, pors amagades sota el coixí i secrets que mai no s'arriben a confessar. L'eco d'una veu infantil sembla ressonar en cada lletra, fent real allò que s'intenta oblidar.

"Quan escric, ningú no em veu. Quan escric, soc jo."

Les paraules ressonen dins meu. Aquesta biblioteca és la presó construïda per aquell nen. Cada diari és una porta. Però les portes, si no s'obren, també són parets. Un mur fet de frases i excuses, d'històries inventades.

Les pàgines estan escrites amb carbonet, de traç pueril. Les mateixes ratlles. I al mig de la pàgina, una frase nítida: "Avui he promès no jugar més amb foc."

El terra tremola. La catifa s'ennegreix. Una olor intensa de paper i carn cremada m'assetja.

Crido. Ho recordo.

Soc un nen, amagat sota el llit, abraçant els meus diaris.

Soc un nen atrapat en les seves històries.

Tremolo de por; sento els crits a l'altra banda de la porta. Vull moure'm, ajudar, però el meu cos no m'obeeix.

El foc ho devora tot.

Tanco els ulls i ploro en silenci.

Mai no havia imaginat que el foc fos tan ensordidor.

Ho vaig somiar? Ho vaig fer realment?

Un dolor agut em travessa. Crido sense emetre cap so. Obro els ulls com si em despertés d'un coma profund.

Les llàgrimes recorren el meu rostre, traçant soles profunds com rius esgotats pel pas inexorable del temps.

Soc de nou a la biblioteca infinita.

Ho vaig fer. I ja no soc un nen... però soc en Marcos.

Rodejat de llibres. Centenars. Un per a cada mentida que m'he explicat a mi mateix.

Em detinc un instant, envoltat pel fum i la calor.

Aquests llibres no només contenen records, sinó fragments de mi mateix que mai no vaig acceptar.

La biblioteca és el meu propi judici, i jo, el seu presoner silenciós.

El sostre cedeix. Els estants es dobleguen, es fonen com cera.

Llegeixo la mateixa frase una vegada i una altra: “*Avui he promès no jugar més amb foc.*”

Estrenyo els punys. Mai no vaig complir aquella promesa.

Intento aixecar-me, però els peus s’enfonsen a la catifa fosa.

Els diaris —els meus records— cremen.

Les parets clamen justícia. La fusta crida.

Escolto les seves veus des del meu inframon, repetint el meu nom: Marcos.

Deixo de lluitar. Exhalo una disculpa.

I finalment el foc m’atrapa.

No sento dolor.

Només l’escalfor de la llar que vaig destruir.

*“El dolor guardado en lo profundo de la memoria es
como un fuego que no se ve, pero que quema el alma.”*

Khalil Gibran